

Sygn. akt IV U 935/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Skrzypczak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Barbara Serzysko

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2018 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania: **A. J.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 maja 2018 r., znak: (...)

przeciwko:

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. J. prawo do wypłaty odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, określonych przepisami prawa cywilnego, liczonych od dnia 21.08.2013 r. do dnia 30.05.2018 r., w związku z wyrównaniem renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 01.06.2013 r. do 31.05.2016 r. ustalając, że termin płatności świadczenia za okres czerwiec – sierpień 2013 r. przypada na dzień 20.08.2013 r., a za każdy kolejny miesiąc, na każdy dwudziesty dzień miesiąca, aż do 20.05.2016 r.;

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala;

III. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Rafał Skrzypczak

sygn. akt IV U 935/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.05.2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., wykonując wyrok sądu przeliczył od 1.06.2013 r. tj. od daty określonej w wyroku rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień każdego miesiąca. Ponadto Zakład podał, że należność za okres od 01.06.2013 r. do 31.05.2016 r., w kwocie 36 106,71 zł, po odliczeniu zaliczki na podatek 3 655 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne łącznie 3 249,60 zł, przekaze na rachunek w banku (w kwocie 29 202,11 zł).

W odwołaniu A. J. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie od organu na jego rzecz odsetek ustawowych od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych powołanych w sprawach IV U 2849/13 oraz III Aua 898/16.

W uzasadnieniu organ powołał się na art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji przywracającej wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy był wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 7.03.2018 r., gdyż dopiero na etapie postępowania sądowego wnioskodawca wykazał, że nadal jest częściowo niezdolny do pracy. Organ podniósł, że z treści akt wynika, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7.03.2018 r. wpłynął do organu rentowego w dniu 18 maja 2015 r. i został zrealizowany decyzją z dnia 2.05.2018 r. co uzasadnia zdaniem organu, iż prawidłowo zastosowano przepis art. 118 ust. 1 a odmawiając wypłacenia odsetek za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. J. od dnia 21.04.2011 r. do 31.05.2013 r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ustalonym terminem płatności na 20 dzień każdego miesiąca. Niezdolność do pracy powstała w związku ze schorzeniami narządu ruchu.

Z kolejnym wnioskiem o ustalenie prawa do renty A. J. wystąpił w dniu 08.05.2013 r.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których Lekarz Orzecznik O/ZUS orzeczeniem z dnia 07.06.2013 r. stwierdził, że A. J. nie jest niezdolny do pracy.

W związku z wniesionym sprzeciwem od tego orzeczenia sprawę przekazano do rozpoznania Komisji Lekarskiej, która dokonując oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, orzeczeniem z dnia 04.07.2013 r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS.

Powyższe skutkowało wydaniem przez ZUS decyzji z dnia 09.07.2013 r., odmawiającej A. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Od tej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, który wyrokiem z dnia 22.01.2016 r., w sprawie IV U 2849/13 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia 1.06.2013 r. do dnia 31.05.2016 r.

W oparciu o opinię biegłych lekarza neurologa D. K. oraz ortopedy R. U. Sąd Okręgowy (...) ustalił, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami z powodu schorzeń w zakresie układu narządu ruchu.

Biegli wskazali, że u wnioskodawcy istnieje znaczne upośledzenie zdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami i dotychczas wykonywanej, w porównaniu do osób w tym samym wieku o podobnych kwalifikacjach i w pełnym zdrowiu.

Sąd zważył, że wnioskodawca jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami.

Wyrokiem z dnia 07.03.2018 r., sygn. akt III AUa 898/16, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu uzupełnił postępowanie dowodowe przeprowadzając dowody z opinii biegłych sądowych lekarza medycyny pracy B. Z., ortopedy B. M. oraz neurologa A. G..

W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd Apelacyjny zważył min., że w porównaniu z poprzednimi badaniami przez lekarzy orzeczników ZUS nie obserwuje się żadnej poprawy, a można wręcz zaobserwować pogorszenie stanu zdrowia odwołującego. Odwołujący już w dacie wstrzymania świadczeń rentowych, tj. od 31 maja 2013 r., podobnie jak i w dacie wydania kwestionowanej przez niego decyzji organu rentowego, tj. 13 lipca 2013 r., był osobą nadal częściowo niezdolną do pracy z powodu wtórnych pourazowych zmian zwyrodnieniowych stawu skokowego prawego i stępu

prawego ze znacznym ograniczeniem ruchów i niewydolnością chodu. Taką konkluzję orzeczniczą można było wysnuć z dostępnej już wówczas organom orzeczniczym dokumentacji medycznej oraz z prawidłowej analizy ówczesnego stanu przedmiotowego odwołującego. Cytowane przez biegłych z dziedziny ortopedii i neurologii późniejsze wyniki badań, późniejsza dokumentacja medyczna, nie miały istotnego znaczenia dla przeprowadzonej przez nich oceny stanu sprawności funkcjonalnej organizmu odwołującego w 2013 r. Wyniki te tylko dodatkowo potwierdzają wnioski orzecznicze biegłych, stąd nie mogą być traktowane jako nowa okoliczność w sprawie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wpłynął do organu rentowego w dniu 02.05.2018 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23.05.2018 r., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 22.01.2016 r., pozwany przeliczył wnioskodawcy od 1.06.2013 r. tj. od daty określonej w wyroku rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień każdego miesiąca.

Wyrównanie świadczenia rentowego za okres czerwiec 2013 – maj 2016 r. wpłynęło na rachunek bankowy wnioskodawcy w dniu 30.05.2018 r.

/dowód: dokumenty w aktach organu rentowego i aktach sprawy IV U 2849/13 SO (...) w szczególności wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7.03.2018 r. wraz z uzasadnieniem/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w części.

Spór w sprawie sprowadza się do kwestii, czy organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22.01.2016 r. i wypłacając wnioskodawcy należne mu świadczenie, opóźnił się z jego spełnieniem i czy opóźnienie było następstwem okoliczności, za które organ ponosi odpowiedzialność.

W stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwołania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy. W jednym tylko wypadku Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, tj. wówczas, gdy nie dokona w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń w terminach przewidzianych w przepisach dotyczących ich przyznania i wypłacania (wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., II UK 214/02, OSNP 2004/5/89).

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Szczegółowe zasady wypłaty odsetek określone zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 01 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r., Nr 12, poz. 104). Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Ustęp 2 w/w przepisu stanowi, że okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Terminy ustalania i wypłacania świadczeń rentowych określają natomiast przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.). W świetle art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Zgodnie natomiast z ust. 1a powołanego przepisu, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4 art. 118, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

Organ rentowy decyzją z dnia 09.07.2013 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Podstawę wydania decyzji stanowiło błędne orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2013 r. Wcześniej Lekarz Orzecznik ZUS wydał orzeczenie tej samej treści.

Decyzja z dnia 09.07.2013 r. została zaskarżona i zmieniona wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 22.01.2016 r. w ten sposób, że wnioskodawcy przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia 1.06.2013 r. do dnia 31.05.2016 r.

W sytuacji, gdy sąd zmienia decyzję organu rentowego i przyznaje świadczenie, a jednocześnie nie orzeka w sprawie odsetek, jeżeli sąd dysponuje tym samym co organ rentowy materiałem dowodowym i orzeka co do istoty sprawy, należy uznać, że wystąpił błąd organu rentowego i, że organ rentowy nie załatwił sprawy w terminach, o których mowa w art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszelkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005/19/308). Orzecznictwo w sprawach emerytalnych traktuje bowiem błąd szerzej niż w sprawach cywilnych, zaliczając do niego każdą obiektywną wadliwość decyzji niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, czy celowego działania.

Podkreślenia wymaga, że przepis ten powinien być interpretowany w zgodzie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.09.2007r., P 11/07 (OTK-A 2007, Nr 8, poz. 97), w uzasadnieniu którego Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30-dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu - jednakże tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

W kwestii stosowania przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej wypowiedział się też Sąd Apelacyjny w Katowicach, podkreślając, że użycie w nim słowa „również” wskazuje na fakt, iż przepis ten eksponuje tylko jedną z możliwości

wyjaśnienia ostatniej okoliczności - gdyby bowiem intencją ustawodawcy było automatyczne każdorazowe uznanie w przypadku wydania orzeczenia przez organ odwoławczy za datę wyjaśnienia okoliczności - daty wpływu orzeczenia do organu rentowego, słowo „również” w przepisie nie zostałyby użyte (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21.12.2006r., sygn. akt III AUa 1171/05).

W rozpoznawanej sprawie ponad wszelką wątpliwość organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie świadczenia wnioskodawcy.

Kwestię tą przesądził Sąd Apelacyjny (...), ustalając w oparciu o opinie biegłych lekarzy: medycyny pracy B. Z., ortopedy B. M. oraz neurologa A. G., że odwołujący już w dacie wstrzymania świadczeń rentowych, tj. od 31 maja 2013 r., podobnie, jak i w dacie wydania kwestionowanej przez niego decyzji organu rentowego, tj. 13 lipca 2013 r. był osobą nadal częściowo niezdolną do pracy z powodu wtórnych pourazowych zmian zwyrodnieniowych stawu skokowego prawego i stępu prawego ze znacznym ograniczeniem ruchów i niewydolnością chodu.

W uzasadnieniu wyroku – w ślad za wnioskami biegłych – Sąd Apelacyjny wywiódł, że taką konkluzję orzeczniczą można było wysnuć z dostępnej już wówczas organom orzeczniczym dokumentacji medycznej oraz z prawidłowej analizy ówczesnego stanu przedmiotowego odwołującego, a cytowane przez biegłych z dziedziny ortopedii i neurologii późniejsze wyniki badań i dokumentacja medyczna, nie miały istotnego znaczenia dla przeprowadzonej przez nich oceny stanu sprawności funkcjonalnej organizmu odwołującego w 2013 r.

Wyniki te tylko dodatkowo potwierdziły wnioski orzecznicze biegłych, stąd nie mogą być traktowane jako nowa okoliczność w sprawie.

Wobec sytuacji, że tego rodzaju ustalenia poczynił Sąd Apelacyjny w Poznaniu w oparciu o wnioski opinii biegłych, na podstawie których to dowodów wyrokował, za niecelowy i zbędny uznać należało wniosek dowodowy pozwanego o ponowne przeprowadzenie dowodu z opinii tych samych biegłych na ustaloną już prawomocnym wyrokiem okoliczność.

Konkludując, trudno w tej sprawie dopatrywać się nowych okoliczności, czy dowodów, które pojawiły się po wydaniu orzeczenia przez Komisję, a które rzutowałyby na rozstrzygnięcie Sądu (...).

Wobec powyższego należy uznać, iż Komisja Lekarska, do której przekazano sprawę z uwagi na wniesienie sprzeciwu, dysponując takim samym materiałem jak biegli, niezasadnie uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy, co skutkowało wydaniem wadliwej decyzji.

W konsekwencji, opóźnienie w wydaniu decyzji o przyznaniu renty obciąża pozwanego Zakład, a wydane na zlecenie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu opinie biegłych lekarzy z dziedziny neurologii, ortopedii i medycyny pracy kategorycznie potwierdzają sprzeczność ustaleń dokonanych przez lekarzy orzeczników ZUS w zakresie stanu zdrowia wnioskodawcy ze stanem rzeczywiście istniejącym.

Niezależnie od chybionych działań procesowych pozwanego w niniejszym postępowaniu, istotnym jest, że prawomocnie przesądzono, iż orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2013 r. było wadliwe, a w toku postępowania sądowego nie pojawiły się jakiegokolwiek nowe okoliczności odnośnie stanu zdrowia wnioskodawcy, które nie byłyby dotychczas znane organom orzeczniczym pozwanego.

Wobec tego, jak wywiedziono powyżej, nawet, gdy orzecznicy przy dokonywaniu oceny dołożyli należytej staranności, pozwany ponosi odpowiedzialność. Już bowiem na tym etapie sprawy, w oparciu o posiadany przez organ rentowy materiał, możliwym było dokonanie właściwej oceny.

W konsekwencji, wydanie prawomocnego wyroku przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego, nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od wpływu którego ubezpieczonemu przysługują ustawowe odsetki.

W kwestii kwalifikacji błędów organu rentowego wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 25 czerwca 2013 r. (III AUa 1580/12, LEX nr 1339375), w którym podniósł, że organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. Błędy organu rentowego podzielić można na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu, co może wiązać się z problematyką postępowania dowodowego związanego w dużym stopniu z kompetencjami organu rentowego związanymi ze środkami dowodowymi dopuszczonymi w postępowaniu przed organem rentowym.

Przy czym, jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. (III UK 110/11, LEX nr 1227452, G. Prawna 2012/230/9), wydanie orzeczenia w przedmiocie niezdolności do pracy oraz jego kontrola dokonywana przez głównego lekarza orzecznika oddziału, stanowią niezbędne etapy postępowania prowadzonego przez organ rentowy w sprawach o świadczenia rentowe, a zarówno lekarz orzecznik, jak i główny lekarz orzecznik oddziału, działają w ramach organu rentowego. Dlatego też ich ewentualne błędy muszą być uznane za błędy organu rentowego ze wszystkimi konsekwencjami, także wynikającymi z zastosowania art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Błąd organu rentowego skutkujący jego „odpowiedzialnością odsetkową” może stanowić efekt błędu w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędu w ustaleniach faktycznych. W konsekwencji, organ rentowy musi zapłacić odsetki od nieprzyznanego w terminie świadczenia, jeśli sąd przyznał prawo do niego na podstawie dokumentów już znanych zakładowi.

Także Sąd Apelacyjny w Poznaniu przyjmuje, że do okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, zalicza się dokonanie niewłaściwej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w sprawie niezdolności do pracy przez lekarza orzecznika lub komisję lekarską (por. wyrok z dnia 23 czerwca 2016 r., III AUa 2065/15, LEX 2096190, czy wyrok z 9 lutego 2016 r., III AUa 1813/14, LEX 2025570).

Skoro organ rentowy ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień miesiąca, to odsetki od kwoty należnej za każdy z miesięcy objętych wyrównaniem, należy liczyć od 21 dnia każdego miesiąca, począwszy od 21.08.2013 r. tj. dnia w którym organ rentowy pozostawał w opóźnieniu z zapłatą świadczenia, aż do 30.05.2018 r., bowiem w tej dacie wnioskodawca otrzymał wyrównanie renty.

Podkreślić trzeba, że termin płatności należności za miesiące czerwiec - sierpień 2013 r., przypadła najwcześniej na 20.08.2013 r., a za każdy kolejny miesiąc, na dwudziesty dzień miesiąca, aż do 20.05.2016 r.

Wydając zaskarżoną decyzję z dnia 23.05.2018 r., pozwany opóźnił się już ze spełnieniem świadczenia, skoro orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, kwalifikowane jako ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji, zapadło 04.07.2013 r.

Od tej daty pozwany miał więc 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji, który to termin upłynął 05.08.2013 r.

Wobec tego, przy terminie płatności ustalonym na dwudziesty dzień miesiąca, pierwsza płatność okresowa świadczenia powinna nastąpić 20.08.2013 r., a zatem odsetki za okres od 01.06.2013 r. do 20.08.2013 r., nie należą się.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku, a na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w punkcie II sentencji.

O kosztach procesu w punkcie III sentencji postanowiono na podstawie art. 100 k.p.c. przyjmując, że wnioskodawca uległ tylko co do nieznacznej części żądania w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

SSO Rafał Skrzypczak